

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:1825

av **Richard Jomshof (SD)**

Icke-medicinsk omskärelse

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa ett förbud mot icke-medicinsk omskärelse av barn och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Frågan om religiös omskärelse, det vill säga icke-medicinsk omskärelse, har debatterats under lång tid i Sverige. Som en följd av denna debatt valde Socialstyrelsen att 2007 presentera rapporten ”Omskärelse av pojkar – Rapport av ett regeringsuppdrag (S2005/7490/SK)”, i vilken man föreslog att det skulle införas en lagstadgad rätt ”för pojkar att få omskärelse på icke medicinska grunder utförd inom hälso- och sjukvården och att landstingen får en motsvarande skyldighet att ge pojkarna den möjligheten”.

Även om det inte finns någon lagstadgad rätt för religiös omskärelse av pojkar i dag, finns det en sju år gammal rekommendation från Sveriges Kommuner och Landsting (SKL), som innebär att alla landsting ska erbjuda detta till dem som så önskar.

I Dagens Nyheter den 21 juli 2012 kunde vi dock läsa att flera landsting har valt att inte följa rekommendationen. Karin Lundström, då ordförande i hälso- och sjukvårdsnämnden i Västerbottens läns landsting, försvarade beslutet att inte utföra religiös omskärelse på följande vis: ”Vi ser det inte som sjukvård, och har som många andra landsting en tuff och kärv ekonomi. Vi har gjort ett prioriteringsarbete och behöver fokusera på att lägga våra resurser på att hänga med när sjukvården utvecklas.”

Även om det finns högljudda försvarare av religiös omskärelse, är kritikerna desto fler. Den 19 februari 2012 kunde vi till exempel läsa i Göteborgs-Posten att Svenska barnläkarföreningen (BLF) vänt sig till Socialstyrelsen med en skrivelse där man tar ställning mot icke-medicinsk omskärelse. Staffan Janson, ordförande för BLF:s utskott för etik och barnets rättigheter, säger att det är en komplicerad och svår fråga, men att de ändå har landat i att ”detta är en sedvänja som bör avskaffas”. Anledningen till ställningstagandet är att ingreppet kränker det enskilda barnets integritet och självbestämmande ”över såväl den egna kroppen som framtida religiös uppfattning”.

Sammanlagt elva debattörer, däribland Bengt Westerberg (tidigare socialminister och partiledare för dåvarande FP), Staffan Bergström (professor emeritus Internationell hälsa, Karolinska Institutet, specialist inom förlossningsvård och gynekologi) samt Gunnar Göthberg (överläkare vid Drottning Silvias barn- och ungdomssjukhus i Göteborg, Hedeniuspristagare 2011), valde att kräva ett förbud mot religiös stympning i en debattartikel i DN den 18 november 2011. I den utmärkta debattartikeln skriver man bland annat följande:

Att visa empati och respekt för vuxna människor som önskar skära i sina barns friska kroppar innebär emellertid ett ställningstagande som vänder barnen ryggen. Empati och respekt bör i detta sammanhang visas de som ingreppet utförs på, inte för dem som står vid sidan av och firar den oåterkalleliga märkningen av barnet.

Yngve Hofvander, professor vid Akademiska sjukhuset i Uppsala, frågar sig i en debattartikel i Läkartidningen i januari 2008 vart barnens rätt tagit vägen, detta med anledning av Socialstyrelsens rapport 2007. Hofvander skriver bland annat följande:

Det vilar ett tungt ansvar på Läkarförbundet och berörda delföreningar, på Socialdepartementet och på riksdagen att principiellt ta avstånd från omskärelse. Om omskärelse ska göras bör denna anstå tills barnet fyllt 18 år och självt kan bestämma. Det vore sorgligt om Sverige internationellt skulle framstå som en bakåtsträvande nation i stället för att aktivt verka för att skydda barns rätt i Barnkonventionens anda.

Vårdförbundet har i sin tur länge drivit frågan om ett förbud mot icke-medicinsk omskärelse och skriver på sin hemsida att ”omskärelse strider mot barns mänskliga rättigheter”.

Och så vidare.

Det finns många argument mot icke-medicinsk omskärelse, varav de viktigaste förs fram av kritikerna ovan. Jag instämmer till fullo i påståendet att icke-medicinsk omskärelse är ett regelrätt övergrepp på det enskilda barnet samt en kränkning av barnets integritet och självbestämmande. Detta oavsett om den icke-medicinska omskärelsen görs på religiösa och/eller kulturella grunder.

Frågan jag ställer mig är hur man kan tala om religionsfrihet, samtidigt som man tvingar på barnet en religiös identitet, kränker barnets integritet och utsätter barnet för ett irreversibelt ingrepp som innebär men för livet. Vill man verkligen barnens bästa finns det bara en väg att gå i denna fråga; nämligen att i lag förbjuda icke-medicinsk omskärelse av barn, det vill säga den som ännu inte fyllt 18 år.

Richard Jomshof (SD)